

Sygn. akt *XVII AmE 255/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	sekr. sąd. Wioleta Donoch

po rozpoznaniu 11 września 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

z udziałem zainteresowanych (...) spółki akcyjnej w W. i (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej

na skutek odwołania powódki od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 23 maja 2017 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od A. K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. zasądza od A. K. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 255/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 maja 2017 r. Nr (...)Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE), na podstawie art. 8 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220 z późn. zm.) (dalej p.e.) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 z późn. zm., dalej k.p.a.), po rozpatrzeniu wniosku A. K. (dalej powódka), zam. w W., ul. (...), w sprawie spornej dotyczącej nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego Nr (...), położonego w W., ul. (...), na zlecenie przedsiębiorstwa działającego pod firmą (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., ul. (...), przez przedsiębiorstwo działające pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., ul. (...), stwierdził, że wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego Nr (...), położonego

w W., ul. (...), na zlecenie przedsiębiorstwa działającego pod firmą (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., ul. (...), przez przedsiębiorstwo działające pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., ul. (...), w dniu 17 sierpnia 2016 r., nie było nieuzasadnione.

Przy czym przed wydaniem przedmiotowej Decyzji, Prezes URE postanowieniem z 10 kwietnia 2017 r. Nr (...), na podstawie art. 8 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 1 i art. 30 ust. 1 p.e. oraz art. 123 k.p.a., po rozpatrzeniu wniosku A. K. określił warunki podjęcia oraz kontynuowania dostaw energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego Nr (...), położonego w W., ul. (...), wskazując, że kontynuowanie dostarczania energii elektrycznej do ww. lokalu mieszkalnego, odbywa się na zasadach ustalonych w Umowie Nr (...) z dnia 26 lutego 2004 r. wraz z ewentualnymi załącznikami, o których mowa w jej treści.

Od powyższej Decyzji powódka złożyła odwołanie, zaskarżając ją w całości. Powódka wywiodła, iż Decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa w związku z nieuwzględnieniem bądź wypaczeniem przez organ zdarzeń faktycznych związanych z okolicznościami sprawy oraz obowiązujących przepisów prawa, co doprowadziło do nieuzasadnionego uniknięcia przez dostawcę odpowiedzialności za naruszenie prawa wynikające z art. 6 ust. 3b p.e. i zapisów umowy. Powódka wskazała, że Prezes URE niesłusznie potwierdza w Decyzji podnoszony przez dostawcę a nieistniejący w przepisach prawa obowiązek osobistej obecności odbiorcy podczas wznawiania dostaw, uzasadniając legalność naruszenia prawa przez dostawcę, który uzależnia wykonanie nakazu niezwłocznego wznowienia dostaw od stawiennictwa odbiorcy, co stoi w sprzeczności z art. 31 pkt 2 Konstytucji RP (nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego, czego prawo mu nie nakazuje).

W związku z powyższym powódka wniosła o uchylenie Decyzji i rozpatrzenie sprawy z uwzględnieniem wszystkich udokumentowanych szczegółowo zdarzeń faktycznych oraz obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa energetycznego, jak również przeprowadzenie dowodu z zapisu rozmowy telefonicznej, w trakcie której konsultant instruuje powódkę jak postąpić, aby nie doszło do wstrzymania dostaw energii.

Jednocześnie powódka wskazała jakie zdarzenia rzeczywiście miały miejsce w niniejszej sprawie. Podniosła, że nigdy nie została formalnie poinformowana przez dostawcę o dacie odcięcia dostaw i gdyby nie fakt jej obecności w lokalu w tym dniu, nie znalazłyby daty zawieszenia dostaw do jej lokalu. Zauważyła, że dostawca nigdy nie wystąpił do niej z wnioskiem o udostępnienie układu pomiarowego do kontroli, nigdy też, ani wcześniej ani w związku z odłączeniem nie istniała taka potrzeba, ponieważ ani powódka ani dostawca nie kwestionowali wskazań licznika. Powódka podkreśliła, że dostawca bezprawnie wstrzymywał nakazane bezwarunkowe wznowienie dostaw energii, oczekując na osobisty kontakt telefoniczny a następnie osobistą obecność w celu realizacji tego wznowienia. Zwróciła przy tym uwagę, że pomysł dostawcy na obarczenie jej obowiązkiem osobistej obecności podczas wznawiania dostaw nigdy nie został jej formalnie przedstawiony a wymyślono go długo po wydaniu nakazu wznowienia dostaw jako próba ratowania sytuacji wobec interwencji i zagrożenia skierowania sprawy do URE. Powódka wyraziła przekonanie, że warunkowanie obowiązku dostawcy do wznowienia dostaw od obecności i kontaktu telefonicznego nie jest przewidziane prawem (toteż dostawca nie był w stanie jej takiej podstawy podać) i stanowi de facto naruszenie prawa skoro czyni ten bezwarunkowo niezwłoczny obowiązek fikcyjnym w praktyce.

Na koniec powódka nadmieniła, że w wyniku bezprawnych działań dostawcy musiała wyprowadzić się z zajmowanego lokalu i do tej pory mieszka w innej części miasta.

Powódka skarżyła również postanowienie Prezesa URE z dnia 10 kwietnia 2017 r. Nr(...), przedstawiając tożsame uzasadnienie jakie zawarła w odwołaniu (k. 19 akt sąd.).

Na skutek wezwania do uzupełnienia braków formalnych poprzez sprecyzowanie jakiego rodzaju rozstrzygnięcia domaga się od Sądu, powódka wskazała, że żąda zmiany zaskarżonej Decyzji pomijającej skarżone kwestie w zakresie kluczowych przepisów prawa energetycznego w pełni zabezpieczających interes powódki, umożliwiającej i legalizującej niezgodne z prawem działania dostawcy energii elektrycznej, który staje się bezkarny. Powódka zaznaczyła, że w wyniku skandalicznej indolencji URE dostawca nie poniósł konsekwencji za złamanie art. 6b ust. 5 p.e. i w poczuciu przyzwolenia na łamanie prawa od roku wstrzymuje dostawy energii elektrycznej do jej lokalu.

Podniosła, że brak wznowienia dostaw energii w wymaganym prawem terminie, czyli niezwłocznie i bezwarunkowo po ustaniu przyczyny wstrzymania - w jej przypadku po uregulowaniu wszystkich należności dnia 17 października 2016 r.- stanowi wstrzymywanie dostarczania energii elektrycznej, co podlega karze pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 14 p.e. Powódka wskazała, iż w związku z tym domaga się:

- uchylecia z Decyzji stwierdzeń wskazujących, iż rozstrzyganie w sprawie złamania art. 6b ust. 5 oraz odpowiedzialności karnej z tego wynikającej na podstawie art. 56 ust.1 pkt 14, jakoby nie leży w kompetencji Prezesa URE;
 - uchylecia z postanowienia i Decyzji sugestii wysuniętych przez Prezesa URE w obronie łamiącego prawo (...) ((...)), wskazujących na prawo do wstrzymywania dostaw do mojego lokalu odciętych wyłącznie z powodu dawno uregulowanych płatności, z powodu rzekomo konieczności kontroli układu pomiarowego - Prezes URE posługuje się przy tym nieprecyzyjnym „wydaje się uzasadnione”. Powódka wskazała, że przyczyną zawieszenia dostaw były płatności a nie problemy z instalacją czy układem pomiarowym, w związku z tym bezspornie dnia 17.10.2016 r. powstał po stronie (...) ((...)) bezwarunkowy obowiązek niezwłocznego wznowienia dostaw, a co za tym idzie, od dnia 17/18.10.2016 r. ma miejsce nieuzasadnione wstrzymywanie dostaw energii elektrycznej do mojego lokalu, podlegające karze;
 - uchylecia z postanowienia i Decyzji stwierdzeń potwierdzających nieistniejący w prawie obowiązek umówienia się telefonicznego z operatorem na realizację „usługi” wznowienia dostaw oraz osobistej obecności odbiorcy przy tej operacji wykonywanej poza lokalem, co prawem nałożony na operatora bezwarunkowy obowiązek niezwłocznego wznowienia dostaw czyni w praktyce całkowicie fikcyjnym (podstawa prawna: art. 6b ust. 5 p.e.);
 - stwierdzenia w postanowieniu i Decyzji naruszenia wobec powódki przez (...) ((...)) art. 6b ust. 5 (art. 6 ust. 3b) (podstawa prawna: art. 6b ust. 5 p.e.);
- stwierdzenia w postanowieniu i Decyzji zaistnienia nieuzasadnionego wstrzymywania dostaw do mieszkania powódki od dnia 18.10.2016 r., tj. od następnego dnia po dniu powstania po stronie (...) ((...)) niezwłocznego i bezwarunkowego obowiązku zaprzestania wstrzymywania dostaw, w związku z ustaniem dnia 17.10.2016 r. przyczyny będącej podstawą wstrzymania dostaw, tj. wobec uregulowania całości zobowiązań finansowych bezpośrednio na indywidualne konto bankowe klienta;
- ukarania i wypłaty słusznego zadośćuczynienia naliczonego od dnia 18.10.2016 r., tj. od następnego dnia po dniu powstania po stronie (...) ((...)) niezwłocznego i bezwarunkowego obowiązku zaprzestania wstrzymywania dostaw, do dnia usunięcia naruszenia prawa, co do tej pory nie nastąpiło, gdyż (...) ((...)) nadal, czyli od blisko roku po ustaniu przyczyn, wstrzymuje dostawy upórcozywie uchylając się od wykonania niezwłocznego i bezwarunkowego obowiązku zaprzestania wstrzymywania dostaw od dnia 18.10.2017 r. (podstawa prawna: art. 56 p.e.);
 - anulowania wszystkich opłat nałożonych na powódkę od dnia powstania po stronie (...) ((...)) prawnego obowiązku niezwłocznego i bezwarunkowego zaprzestania wstrzymywania dostaw, tj. od dnia 18.10.2016 r., ponieważ w okresie bez dostaw energii elektrycznej, (...) ((...)) wystawiało kolejne „prognozy” zużycia i naliczenia zużycia energii elektrycznej, które zmuszona była sukcesywnie reklamować;
 - stwierdzenia naruszenia przez Prezesa URE przepisów nakładających na ten urząd obowiązek informacyjny w związku z tym, że w toku sprawy nie została poinformowana o uprawnieniach, z których wynika wprost, że do czasu rozstrzygnięcia sporu przedsiębiorstwo miałoby obowiązek dostarczania energii elektrycznej do jej lokalu. Powódka stwierdziła, że Prezes URE nie poinformował jej również o ścieżce odwoławczej od jego postanowień/decyzji, gdyż w postanowieniu z dn. 10.04.2017 r. umieszczono wadliwą informację, a następnie aż do czasu przeterminowania środka zaskarżenia uchylano się od udzielenia precyzyjnej informacji w tym zakresie, gdy zwróciłam się o to drogą mailową (podstawa prawna: art. 6d, 23, art. 31d p.e.);

- stwierdzenia naruszenia przez URE przepisów administracyjnych oraz niechlujstwa i obrazy prawa w toku sprawy, co doprowadziło do naruszenia praw i dóbr powódki, tj. „przeoczenia” informacji o uiszczonych opłacie skarbowej, co prawie skutkowało umorzeniem skargi.

(...) spółka akcyjna w W. złożyła odpowiedź na odwołanie, wnosząc o utrzymanie zaskarżonej Decyzji w mocy i oddalenie odwołania.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odpowiedź na odwołanie złożyła także (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., wnosząc w niej o oddalenie odwołania i zasądzenie od powódki na rzecz zainteresowanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Zainteresowana podniosła, że do wznowienia dostaw energii elektrycznej potrzebna jest obecność dorosłego domownika w mieszkaniu, co jest podyktowane względami bezpieczeństwa osób i mienia z racji możliwego zagrożenia pożarowego spowodowanego przez pozostawione w lokalu, wpięte do instalacji przenośne elektryczne urządzenia odbiorcze takie jak żelazko, kuchenka bez wyłączenia termicznego itp.

Na rozprawie 11 września 2019 r. zainteresowany (...) spółka akcyjna w W. wniósł dodatkowo o zasądzenie kosztów.

Natomiast na tej samej rozprawie powódka oświadczyła, że jej zamiarem nie było kwestionowanie wstrzymania dostaw przed uregulowaniem zaległości, ale dalsze nielegalne wstrzymywanie dostaw do lokalu.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Rozliczenia pomiędzy (...) S.A. a A. K. za energię dostarczaną do jej lokalu mieszczącego się w W. przy ul. (...) dokonywane są w oparciu o umowę nr (...) z 26 lutego 2004 r. (k. 35- 36, 100 akt adm.).

Z uwagi na nieuregulowane należności za energię z terminem płatności ostatniej faktury 10 maja 2016 r., w dniu 10 czerwca 2016 r. (...) S.A. (obecnie (...) S.A.) wystawiło dla powódki wezwanie do zapłaty kwoty zadłużenia w wysokości 316,15 zł w terminie 14 dni pod rygorem wstrzymania dostarczania energii elektrycznej do lokalu (k. 4, 53- 54 akt adm.). Wezwanie zostało wysłane listem poleconym na ww. adres powódki 13 czerwca 2016 r. (k. 34, 55 akt adm.) i odebrane przez nią 5 lipca 2016 r. (k. 1 akt adm.).

11 sierpnia 2016 r. powódka wpłaciła na poczet zaległości kwotę 140,73 zł (k. 5, 34, 94 akt adm.).

Z uwagi na brak zapłaty reszty należności, (...) S.A. 12 sierpnia 2016 r. zlecił (...) sp. z o.o. (obecnie (...) sp. z o.o.) wstrzymanie dostawy energii do lokalu powódki (k. 51 akt adm.), które zostało wykonane 17 sierpnia 2016 r. (k. 97 akt adm.). Na dzień wstrzymania zaległość za pobraną energię wyniosła w sumie 245,64 zł (k. 34 akt adm.).

Po odcięciu dostaw energii do lokalu, (...) S.A. nadal wystawiał powódce faktury z tytułu opłat stałych (k. 35, 48-50 akt adm.). Natomiast powódka dokonywała częściowych wpłat z tytułu zaległości i kolejnych faktur (k. 6- 8, 35, 92 akt am.).

Z uwagi na te sukcesywne wpłaty, A. K. zwracała się o podłączenie dostaw energii, wskazując, że brak jest podstaw do dalszego ich wstrzymywania (k. 2 akt adm.).

W dniu 2 listopada 2016 r. powódka została poinformowana, iż energia elektryczna jest wznowiana w obecności osoby upoważnionej, toteż telefonicznie należy ustalić termin realizacji usługi (k. 3, 61, 67, 77, 82 akt adm.).

Pismem z 6 listopada 2016 r., skierowanym do Prezesa URE, powódka wniosła o rozstrzygnięcie w trybie art. 8 ust. 1 p.e. sporu dotyczącego nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania energii elektrycznej do jej lokalu położonego w W., ul. (...) (k. 1- 9 akt adm.).

Pismem z 9 marca 2017 r. Prezes URE zawiadomił powódkę oraz (...) S.A. i (...) sp. z o.o. o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie rozstrzygnięcia sporu dotyczącego nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania energii elektrycznej do lokalu powódki oraz wezwał ich do złożenia wyjaśnień, szczegółowo wymienionych dokumentów i przedstawienia wniosków dowodowych (k. 28- 29 akt adm.).

Pismem z 9 marca 2017 r. powódka zażądała wydania, na podstawie art. 8 ust. 2 p.e., postanowienia nakazującego podjęcie dostaw energii elektrycznej do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sporu (k. 32 akt adm.).

W odpowiedzi na wezwanie Prezesa URE z 9 marca 2017 r. (...) S.A. nadesłał pismo z 29 marca 2017 r., do którego załączył szereg dokumentów (k. 34- akt adm.). Natomiast (...) sp. z o.o. nadesłał pismo z 31 marca 2017 r. (k. 97- 98 akt adm.).

Do tego momentu powódka prowadziła z (...) S.A. wymianę korespondencji e-mailowej w przedmiocie wstrzymywania dostaw energii do jej lokalu (k. 57- 95 akt adm.).

Postanowieniem z 10 kwietnia 2017 r. Nr (...) (k.100- 102 akt adm.) Prezes URE, na podstawie art. 8 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 1 i art. 30 ust. 1 p.e. oraz art. 123 k.p.a., określił warunki podjęcia oraz kontynuowania dostaw energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego Nr (...), położonego w W., ul. (...) wskazując, że kontynuowanie dostarczania energii elektrycznej do ww. lokalu mieszkalnego, odbywa się na zasadach ustalonych w Umowie Nr (...) z dnia 26 lutego 2004 r. wraz z ewentualnymi załącznikami, o których mowa w jej treści.

Pismem z 10 kwietnia 2017 r. (k. 107 akt adm.) powiadomiono powódkę oraz ww. spółki o zebraniu materiału dowodowego w sprawie oraz możliwości zapoznania z tym materiałem w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia.

23 maja 2017 r. Prezes URE wydał Decyzję, w której stwierdził, że wstrzymanie dostaw energii do lokalu powódki w dniu 17 sierpnia 2016 r. nie było nieuzasadnione (w aktach adm.).

W marcu 2019 r. uruchomiono dostawy energii do lokalu powódki (k. 88 akt sąd.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania oraz w oparciu o niepodważone stanowisko powódki zaprezentowane na rozprawie.

Sąd oddalił wniosek zainteresowanego (...) sp. z o.o. o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka L. G., ponieważ okoliczność, że do wznowienia dostaw energii elektrycznej potrzebna jest obecność dorosłego domownika w mieszkaniu nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, która dotyczy kwestii zasadności wstrzymania dostaw energii a nie zasadności niepodłączania dostaw energii po ich wstrzymaniu.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem brak jest podstaw do zmiany czy uchylenia Decyzji skoro stwierdzenie w Decyzji zasadności wstrzymania w dniu 17 sierpnia 2016 r. dostaw energii do lokalu powódki mieszczącego się w W. przy ul. (...) jest słuszne, ma oparcie w przepisach prawa i nie zostało w istocie podważone przez powódkę.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że w niniejszym przypadku zachodziły przesłanki do wstrzymania dostaw energii do mieszkania powódki w ww. czasie, wynikające z art. 6b ust. 2 i 3 p.e.

Stosownie do treści art. 6b ust. 2 p.e. przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii, na żądanie sprzedawcy paliw gazowych lub energii wstrzymuje, z zastrzeżeniem art. 6c, dostarczanie paliw gazowych lub energii, jeżeli odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności.

Z kolei jak stanowi art. 6b ust. 3 p.e. przedsiębiorstwo energetyczne, któremu odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, powiadamia na piśmie odbiorcę paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym o zamiarze wstrzymania dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, jeżeli odbiorca ten nie ureguluje zaległych i bieżących należności w okresie 14 dni od dnia otrzymania tego powiadomienia.

Natomiast A. K. zwlekała z zapłatą należności za pobraną energię 30 dni, ponieważ termin płatności wystawionej na nią ostatej faktury mijał 10 maja 2016 r. a wezwanie do zapłaty należności wysłano 13 czerwca 2016 r. i dotarło ono do powódki 5 lipca 2016 r. Przy czym w treści wezwania oznaczono dodatkowy 14-dniowy termin na uregulowanie zaległości i powódka została powiadomiona o skutku nieuregulowania tej zaległości w postaci wstrzymania dostaw energii. Skoro dopiero 17 sierpnia 2016 r. wstrzymano dopływ energii do mieszkania powódki oznacza to, że zostały zachowane określone w prawie energetycznym terminy a samo wstrzymanie poprzedzono realizacją ustawowych obowiązków informacyjnych. Nie ma przy tym znaczenia, że powódka jeszcze 11 sierpnia 2016 r. wpłaciła na poczet zaległości 140,73 zł, ponieważ w sumie zwlekała z zapłatą kwoty 316,15 zł dłużej niż 30 dni po upływie terminu płatności i na taką kwotę wystawiono wezwanie do zapłaty, stąd nieuregulowanie pełnej kwoty należności a także należności bieżących upoważniało (...) sp. z o.o. do wstrzymania dostaw na żądanie (...) S.A.

Istotnym jest, że mimo żądania zmiany Decyzji i uchylecia twierdzeń zawartych w Decyzji powódka tak naprawdę, co przyznała na rozprawie, nie kwestionowała słuszności wstrzymania dostaw energii do jej lokalu 17 sierpnia 2016 r., skarżąc właściwie dalsze wstrzymywanie tych dostaw po uregulowaniu, jej zdaniem, zaległości, w szczególności po wydaniu przez Prezesa URE postanowienia w przedmiocie określenia warunków podjęcia oraz kontynuowania dostaw energii elektrycznej do jej lokalu. Tym samym kwestia zasadności wstrzymania dostaw energii do lokalu powódki jest faktycznie bezsporna.

Odnosząc się zatem do kwestii niewznowienia dostaw w stosownym czasie, należy stwierdzić, że pomiędzy powódką a przedsiębiorstwem energetycznym istnieje spór co do konieczności obecności osoby dorosłej w mieszkaniu podczas uruchomienia dostaw. Powódka stoi bowiem na stanowisku, że taka obecność nie jest konieczna, natomiast przedsiębiorstwo energetyczne jest odmiennego zdania. Jednakże z uwagi na treść obowiązujących przepisów spór ten nie mógł być rozstrzygnięty przez Prezesa URE, co znalazło odzwierciedlenie w treści uzasadnienia zaskarżonej Decyzji.

Stosownie do art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Z kolei kompetencje Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki określają przepisy ustawy - Prawo energetyczne.

W myśl art. 23 ust. 1 p.e. Prezes URE reguluje działalność przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z ustawą i polityką energetyczną państwa, zmierzając do równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii. Szczegółowe kompetencje Prezesa URE określone zostały ust. 2 tego artykułu. Do zadań tego organu należy między innymi udzielanie koncesji, zatwierdzanie i kontrolowanie stosowania taryf, a także, co wynika z ust. 2 pkt 12, rozstrzyganie sporów w zakresie określonym w art. 8 ust. 1 p.e.

Zgodnie z tym przepisem Prezes URE ma kompetencje w enumeratywnie wyliczonych sprawach spornych dotyczących odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, w tym dotyczących zwiększenia mocy przyłączeniowej, umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, umowy o świadczenie usług transportu gazu ziemnego, umowy o świadczenie usługi magazynowania paliw gazowych, umowy, o której mowa w art. 4c ust. 3, umowy o świadczenie usługi skraplania gazu ziemnego oraz umowy kompleksowej, oraz w przypadku

nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania paliw gazowych lub energii, odmowy przyłączenia w pierwszej kolejności instalacji odnawialnego źródła energii, a także odmowy przyłączenia mikroinstalacji, nieprzyłączenia mikroinstalacji pomimo upływu terminu, o którym mowa w art. 7 ust. 8d⁷ pkt 2, nieuzasadnionego ograniczenia pracy lub odłączenia od sieci mikroinstalacji.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa katalog spraw spornych wymieniony w art. 8 p.e. ma charakter zamknięty, bowiem zasadą wynikającą z Konstytucji RP jest, że sprawy sporne rozstrzygane są przez sądy. Ponieważ Prezes URE jest organem administracji a powierzenie mu spraw spornych jest odstępstwem od ogólnej reguły rozstrzygania spraw spornych przez sądy, w szczególności sądy cywilne, to przepis art. 8 ust. 1 p.e. powinien być zawsze interpretowany zawężająco – jak każdy wyjątek od ogólnej reguły (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z 13 grudnia 2010 r., sygn. akt III SK 9/10 i w uzasadnieniu do postanowienia z 26 listopada 2012 r., sygn. akt III SK 19/12).

Skoro więc Prezes URE wydaje decyzje w sprawach spornych w razie nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania energii, a nie wznowienia dostaw energii, tym samym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznając sprawy z odwołania od decyzji dotyczących zasadności wstrzymania dostaw energii, nie jest władny do rozpoznania sporu powstałego na tle niewznowienia dostaw.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na mocy art. 479⁴⁶ k.p.c. jest bowiem właściwy w sprawach z odwołania od decyzji Prezesa URE oraz zażaleń na postanowienia wydawane przez Prezesa Urzędu w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755 i 730) lub przepisów odrębnych. Przy czym postanowienie w przedmiocie określenia warunków podjęcia oraz kontynuowania dostaw energii elektrycznej do tego kręgu się nie zalicza. Zaskarżalna odwołaniem wnoszonym do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest zatem wyłącznie decyzja stwierdzająca wstrzymanie dostaw energii za uzasadnione. Natomiast Prezes URE na mocy art. 8 ust. 2 p.e. ma jedynie możliwość określenia postanowieniem warunków podjęcia bądź kontynuowania dostaw do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sporu odnośnie wstrzymania tych dostaw, co też uczynił w postanowieniu z dnia 10 kwietnia 2017 r.

Z tych powodów spór powstały co do nie wznowienia dostaw może rozpoznać tylko właściwy sąd powszechny.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powódkę odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na nieuwzględnienie odwołania, powódkę należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niej na rzecz pozwanego, jak też zainteresowanego (...) sp. z o.o. zwrot kosztów wynagrodzenia ich pełnomocników w wysokości 720,00 zł ustalonego w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.).

Sąd oddalił wniosek zainteresowanego (...) S.A. o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego, albowiem strona nie wskazała ich wysokości ani dowodu ich poniesienia. Tymczasem zgodnie z przepisem art. 98 § 2 k.p.c. "Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego."

SSO Anna Maria Kowalik